

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra EN Trofast ven/ som teer sig huld

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 146.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114466248480.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

EN Trofast ven/ som teer sig huld
J Factor Ord oc Tale/
Med huden Sølf oc røden Guld
Er aldrig at betale.
Huo slig en ven aff HErrens Haand
Bekomme kand at eye/
Dens velfornøyet Tilstand/
Kand ingen offuer veye.
Huad er det dog en Hiærtens ro/
Sig ey den enne fryder/
Med mindre end den anden jo/
Sin deel aff Glæden nyder.
Der er slet ingen Sorig til/
Huo stor den oc kand være/
Den ene jo den anden vil/
Den hielpe til at bære.
Til felgis er baad' Lyst oc harm/
Til felgis Fryd oc Smærte:
De er' To Hiærter i en Barm/
J Tuende Barm it Hiærte.
Det er den Balsoms Lifflighed/
Aff Aarons Skeeg nedrinder:
Den Perle-Dug som trilder ned
Aff Hermons høye Tinder.
Men O huad bliffuer Glæden brat
Forglem't/ oc ende fanger/
Naar slige Venner skiellis at/
W-lyst da ret anganger.
Oc heldst om døden syndsens Sold/
Som korter vore Dage/
Er med sin strenge Low oc Vold/
Til Skiælssmis slig Aarsage.
Da giffuer den sig ynckelig/
Som er igien tilbage/
Da hør is den ælendelig/
Sin Vedermod at klage.
Med Hiærte Suck oc modig Taar'
Den sig ret ilde Krencker/
Ey nogen Time saa hen gaar/
Den paa sin Ven jo tæncker.
Der sørg'r i Løn oc Aabenbar/
Oc kortelig at sige/
Jo støre Kierligheden var/
Jo mer' maa Glæden vige.
Om nogen siger Ney her til/
Da kand jeg det handtheffve
Med god bevijsning: Dog jeg vil
Gud selff til Vidne kreffue/
Huo hart det mig i Hiærtit skier/
At jeg min egen Fræncke
Skal haffve til Exempel her:
Ach den Bedrøffuit Encke!
Paa hinde seer mand huad det er/
Sin kierist' Ven at myste/
Paa hinde kiendis/ Ja des verr'
Huo Sorgen en kand kryste.
Huo Trøste kand/ hand Trøste her/
Med vichtig Ord oc Tale:
O hielper/ hielper en oc huer
Til hinde at Husuale.
O see huad lengsel giøre kand/
Huo modelig hun Græder/
Huo rundelig det salte Vand
Hind's blæge Kinder Væder.
147 Hun gaar nedbøyet oc paa Lud/
Som hun i Jord skuld' falde/

Oc følger den aff Døren ud/
Hun Elsked' vden Galde.
Sin æcte Mand/ sin ennist Ven/
Hun her paa Jorden aatte/
Der unte hinde vel igien/
Aff alt huis hand formaatte.
Den steder hun til Jorden ned/
Til Dommens dag at ligge.
O kunde hun sin Sorrig med/
Nedgraffve der Tillige.
Ney ney/ her vil fast ingen Bod
For hindis Sorrig vancke:
Den sidder prentet ind med Rod
For dybt i hindis Tancke.
Jeg ved at hun med Lengsel slig
Sig selff til Døde plager.
Saa fremt den høye Himmel sig/
Ey hindis Nød antager.